

64. Fra Foreningen „Danmarks Blinde“ om, at de blindes Forhold her i Landet maa blive ordnet ved Lov. (Indbragt den 7de Februar 1894 af Folketingsmanden for Kjøbenhavns 4de Valgfreds, Scharling).

Andragendet, der hidtil er underkrevet af 126,822 Mænd og Kvinder, opfordrer Regering og Rigsdag til at ordne vore blindes Forhold saaledes, at Staten forpligtes til at

- 1.] komme enhver blind til Hjælp, for saa vidt og saa længe han ikke er i Stand til at forstaae sig og staae det nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilsælde;
- 2.] lade ethvert blindt Barn fra 4—5 Aars Alderen anbringe som Elev paa det fgl. Blindeinstitut, medmindre Forældre eller Bærger paa fyldestgørende Maade lade Barnet tildele en til dets abnorme Tilstand svarende Undervisning og Opdragelse i Sigthed med den, der erhverves paa Blindeinstitutet;
- 3.] lade ethvert blindt Barn, som tillige lider af anden Abnormitet, anbringe paa en til dets abnorme Forhold svarende Undervisnings- og Opdragelsesanstalt efter Ministeriets nærmere Bestemmelse;
- 4.] modarbejde Blindhetstilsældenes Hyppighed ved at give enhver, der lider af en Djenhsygdum, Afgang til for Statens Regning at lade sig undersøge og eventuelt operere af dertil autoriserede Læger.

Som Motivering for Andragendet anføres:

ad 1. Danmark har forholdsvis saa faa blinde, hvis Antal ifølge Statistiken paa Grund af Djenlægevidenskabens stadige Fremgang endda er i paavisselig Nedgang, at Opfyldelsen over for dem af den uomtvistelige Pligt, ethvert Samfund har til at tage sig af dem, der af Naturen ere stedmoderlig behandlede, ikke vil saa noget stort Omfang. Denne Pligt er hidtil ikke bleven tilbørligt opfyldt hos os, idet af de 1,153 blinde, som findes her i Landet, ikke mindre end 212, hvilket er mellem $\frac{1}{6}$ og $\frac{1}{4}$ af de uden for Institutet og Anstalten værende blinde, i 1890 vare under Fattigvæsenet. Dette førgelige Faktum viser noksom, hvor vanskelig den blinde har ved at hævde sig en selvstændig Stilling i Samfundet. Kun de faa, der i Byerne opnaa faste Stillinger som Organister eller Musikere, ere nogenlunde vel stillede. De andre ville enten straks efter Afgangen fra Blindeinstitutet eller dog i Løbet af en kortere eller længere Tid derefter være henviste til at leve helt eller delvis paa Slægtninges og Venners eller paa det offentliges Bekostning. Daarlighst stillede ere selvsjælgelig de gamle blinde paa over 60 Aar, for hvem Alderdomsforfølgelsen ikke staaar aaben, da de sædvanlig have modtaget Fattighjælp, der hindrer Opnaaelsen deraf. For de blinde, der saa at sige alle ere uden Skyld i deres Ulykke og nærmest maa siges at staa over det gennemsnitlige moralske Niveau, turde imidlertid offentlig Fattigunderstøttelse ikke være en naturlig Hjælp fra Samfundets Side, og paa den private Godgørelighed, der for øvrigt ogsaa kan have sine pinlige Sider for den nydende, kan der ikke regnes tilstrækkeligt.

ad 2. Et blindt Barn vil som Regel ikke uden for Blindeinstitutet kunne erhverve den for det passende Undervisning og Opdragelse. Det bør da sikkert sættes som Regel, at saadanne Børn skulle anbringes paa Institutet, og at Undtagelser deraf kun bør finde Sted under den i Punktet angivne Forudsætning. Erfaringer andetsteds fra, f. Eks. fra Sachsen, tale afgørende for, at Børnene maa optages paa Institutet i 4—5 Aars Alderen i Stedet for som nu i 10—12 Aars Alderen. Barnets hele Udvikling kan da helt igennem blive ledet paa en rationel Maade. For nogle blinde Børns Vedkommende finder dette allerede Sted i et privat Hyl, der af Selskabet „Ræden“ er oprettet som en Forskole for det fgl. Blindeinstitut. Den til dette Formaaels Opnaaelse nødvendige Udvikelse af det nuværende Institut bør iværksættes saa hurtig, som Omstændighederne tillade det.

ad 3. I Praksis har der vist sig Vanskeligheder ved at anbringe saadanne blinde Børn. Dette Forhold bør derfor ordnes ved Lov.

ad 4. Opfyldelsen af dette Krav turde være i Statens egen velforstaaede Interesse ogsaa i økonomisk Henseende.

Udvalget gør ingen Indstilling.